

θερίας, δι' ἡς, ὡς φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας του, ή Πατρίς ἡμῶν ἀνεγεννήθη: «Διότι τὸ μεγαλεῖον τοῦ Κοραῆ ἐνέκειτο λέγει ὁ κ. Α. Κοντόσταυλος ὁ ἔτερος τῶν ἐκφωνησάντων λόγον, εἰς μίαν μόνην αὐταρχικὴν κυβερνῶσαν ἰδέαν, ἰδέαν πρακτικὴν καὶ μεγάλην, τὴν μεγίστην πασῶν, τὴν ἰδέαν τῆς λυτρώσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀνύψωσεως αὐτοῦ εἰς τῆς ἐλευθερίας τὸ θεῖον κράτος».

Ο Κοραῆς ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις τῇ 6 Ἀπριλίου κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἥτοι τῇ 25 Μαρτίου καθ' ἡμᾶς τοῦ ἔτους 1833, ἐνεταφιάσθη δὲ ἐν τῷ Mont Parnasse, χαραχθέντος ἐπὶ τοῦ τάφου του τοῦ ἔξης ἐπιγράμματος:

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ ΧΙΟΣ ΥΠΟ ΞΕΝΗΝ
ΜΕΝ ΙΣΑ ΔΕ ΤΗΙ ΦΥΣΑΣΗΙ Μ' ΕΛΛΑΔΙ ΠΕ
ΦΙΛΗΜΕΝΗΝ ΓΗΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΕΙΜΑΙ

Ο δὲ πρὸ τῶν προπυλαίων ἀνδριὰς αὐτοῦ, ἐν τῶν λαμπροτέρων τῆς ἐλληνικῆς καλλιτεχνίας ἔργων, ὅπερ, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ὄφείλεται εἰς τὸν διακεκριμένον παρ' ἡμῖν καλλιτέχνην κ. Γ. Βροῦτον καὶ διακρίνει ἀρμονία τέχνης καὶ τελεία παράστασις τῶν χαρακτήρων, ἐστήθη τῇ 11 Μαΐου 1875, χάρις εἰς τὴν γενναίαν προσφορὰν τῶν πατριωτικῶν τέκνων τῆς εὐάνδρου ἀλλ' ἀτυχοῦς Χίου.

Τῇ 25 ἐπομένως τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, ἐπετείω τῆς ἀποτινάξεως τοῦ δουλικοῦ κλοιοῦ ἀπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ τραχήλου, συνεπληροῦτο ἀκριβῶς πεντηκονταετῆρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ δαφνοστεφοῦς Χίου. Καὶ ὅμως, ὡς πᾶσα ἔθνικὴ ἔορτὴ ἀπό τίνος, καὶ ἡ ἔορτὴ αὕτη παρῆλθεν ἐν ὑπερβορείῳ ψυχρότητι, διότι βόρειος παγωμένος ὥκεανὸς κατέκλυσε τὴν καρδίαν τοῦ ἐκνευρισμένου "Ἐλληνος τῆς σήμερον, προκειμένου ν' ἀναμνήσθη τῶν δοτήρων τῆς ἐλευθερίας του εὐγνώμων, μεταρσιούμενος πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τοῦ βορέορου τοῦ παρόντος εἰς τὰς τηλαυγεῖς σφαίρας τῶν ἀνδραγαθημάτων ἐκείνων, οἵτινες ἔθηκαν τὰ θέμεθλα τοῦ ἐλληνικοῦ Θρόνου.

Η ΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΕΞ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ

Πασίγνωστον εἶνε τὸ ἐκ τῶν ὥραιοτέρων δραμάτων τοῦ Ούγκω, 'Ο Βασιλεὺς εὔθυμος, ἔνθα πρωταγωνιστεῖ ὁ γελωτοποιὸς Τριβουλέτος καὶ ὅπερ, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Βέρδη, τοσάκις διὰ τῆς περιπαθοῦς αὐτοῦ μουσικῆς συνεκίνησε καὶ ἐξῆρε τοὺς θαμῶνας τῶν Ἀθηναϊκῶν θεάτρων.

Σημειώσεις τινές, σχετιζόμεναι πρὸς τὴν ιστορίαν τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἔξ ἐπαγγέλματος γελωτοποιῶν, τῶν θλιβερῶν εύτυχῶν τούτων ὑπάρξεων, καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἀστέρος των ἀπὸ τῶν βασιλικῶν αὐλῶν, φρονοῦμεν, δὲν θὰ ἐπασχολήσωσιν ἀνωφελῶς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Τὸ ἔθιμον τοῦ διατηρεῖν γελωτοποιοὺς χάριν οἰκιακῆς ψυχαγωγίας ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ἀπορριπτέα καὶ ἡ γνώμη ἐκείνων, οἵτινες ἀνάγουσι τὴν ἀφετηρίαν τοῦ ἔθιμου τούτου εἰς προγενεστέραν ἐποχήν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς δημοσίους αὐτῶν γελωτοποιούς, οὓς προσηγόρευον εὐτραπέλους, ἐνίστε δὲ καὶ παρασίτους διὰ τὴν προνομίαν, ἃς ἀπελάμβανον, ἵνα παρακάθηνται αὐτόκλητοι εἰς τὰ συμπόσια. Ἐν τῷ Ξενοφῶντι ἀπαντᾶται περικοπή, καθ' ἣν ὁ Σωκράτης ἐπέβαλε σιγὴν εἰς εὐφάνταστον κωμικὸν Φίλιππον, καὶ παρὰ πολλοῖς δ' ἄλλοις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων πλεῖστα ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἡ Πώμη εἶχε καὶ αὕτη τοὺς κιναίδους τῆς, πολλὰ δὲ ξόανα, κείμενα ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὑπετύπουν προσφύεστατα τὰς γελωτοποιούς φύσεις. Ἡ Δύσις κατόπιν ἐμιμήθη τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς Ἀνατολῆς, ὁ δὲ Κάρολος Ε' τῆς Γαλλίας ἀναφέρεται γράψας πρὸς φίλον του, ὅπως τῷ προμηθεύσῃ γελωτοποιὸν ἴκανόν, «μὴ ἀρκοῦντος ἐνὸς ὃν πρό τίνος ἐτήρει ἐν τῇ Αὐλῇ». Ο Πάπας Λέων ὁ Ι' ἐγέλα ἀσβεστον πρὸ τῶν χαριεντοισμῶν τῶν γελωτοποιῶν, εἰς δὲ τὸν Κλήμεντα τὸν Ζ' ἐδέησε νὰ σταλῶσιν ἐκ τοῦ Μεξικοῦ γελωτοποιὸν πρὸς ψυχαγωγίαν. Ἐκτοτε, ὅσημέραι ἐνισχυομένης τῆς τάσεως τῶν Αὐλῶν πρὸς τὸ παιζειν, εὐφυολογεῖν, ἀστεῖεσθαι καὶ γελᾶν, οὐ μόνον ἄνδρες ἐσπούδαζον εἰδικῶς τὴν τέχνην τοῦ γελωτοποιοῦ, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες ἐπεδόθησαν εἰς τὸ προσφιλές ἔργον, τὸ πολλὰς τὰς τιμὰς καὶ ὡφελείας προσπορίζον τότε. Οἱ γελωτοποιοὶ δὲν ὑπῆρξαν μόνον οἱ προστατευόμενοι τῶν Παπῶν, ὡς ἀναφέρει ἡ μεσαιωνικὴ παράδοσις τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐμπιστοί καὶ πεφιλημένοι τῶν Βασιλέων, μεγάλην ἀσκοῦντες ἐπιρροὴν ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Βραδύτερον δὲ Πέτρος ὁ Μέγας κατήρτισε στρατόπεδον γελωτοποιῶν ἐκ τῶν ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν ἐκείνων, ὃν ἡ διαγωγὴ δὲν ἐφαίνετο αὐτῷ συνάδουσα πρὸς τὸ κοινὸν τῆς Πατρίδος συμφέρον. Οὕτως ὅταν ἐπιστήμων τις οἰσσδήτις παρέβαινε κατά τινα τρόπον τὰ ἐπιτεταγμένα αὐτῷ καθήκοντα, βασιλικὴ ἐπινεύσει κατετάσσετο πάραυτα εἰς τὸν θίασον τῶν γελωτοποιῶν, ὃν καθῆκον ἐπεβέβλητο τὸ προκαλεῖν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἀτινα ἐν τούτοις δὲν ἦσαν, φαίνεται, πάντοτε τέλεον ξένα πρὸς τὴν κοινωνικὴν ταύτην ὑποστάθμην, ὡς ἀπεκάλει συλληθῆδην τοὺς γελωτοποιοὺς τούτους ὁ Σαλισδουρῆ, διότι ἀναφέρονται πολλὰ παραδείγματα εὐπατριδῶν σωθέντων διὰ χειρὸς τῶν γελωποιῶν τούτων καὶ πλεῖστα ἀναγράφονται ἐν τῇ ιστορίᾳ τοῦ μεσαίωνος ἐπεισόδια, ἐν οἷς καταφαίνεται, ὅτι τὸ γέρας τοῦ ἱπποτισμοῦ δὲν ἐκόσμει ἀναξίως τῶν γελωτοποιῶν τὰ στήθη. Φαίνεται, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐκατονταετηρίδας τοῦ παρελθόντος ἐπεπόλασεν εύτραπελος χαρακτήριο πρόξενος ἀφειδοῦς γέλωτος ἀσυνθίθους εἰς τὴν σύνοφρυν κυνικότητα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ἡ ἐνδυμασία τῶν γελωτοποιῶν ὑπέστη ποικίλας μεταβολὰς κατὰ διαφόρους τόπους καὶ χρόνους. Ο Βίλκ Σόμερς, εἰς τῶν γελωτοποιῶν Ἐρρίκου τοῦ Η', ἔφερε πάντοτε λινοστολήν ποδήρη. Ή εἰκὼν αὐτοῦ, ἔργον τοῦ

Hollein, ὑπάρχει ἔτι καὶ σήμερον ἐν Hampton-Court. Η βασίλισσα Μαρία ἀπέθανεν ἀκούουσα τὰς ἀδιαλείπτους εὐφυολογίας τοῦ γελωτοποιοῦ αὐτῆς, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπῆρχε τάγμα Φραγκισκανῶν αὐτοκαλουμένων γελωτοποιῶν τῆς Μοναρχικῆς καὶ Παπικῆς ἔξουσίας.

Πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος καθήρεσε τοὺς ἐν ταῖς Αὐλαῖς γελωτοποιούς, οἵτινες, ὅλονὲν ἔκτοτε τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου ἐκπίπτοντες, δὲν ἀνευρίσκονται σήμερον ἡ ὡς μέλη χυδαίων σχοινοβατικῶν ἑταιρειῶν, προκαλοῦντες τὸν γέλωτα διὸ τῶν ἔξεζητημένων παχυλῶν ἀνοησιῶν των.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

ΤΩΝ ΜΕΔΙΟΛΑΝΩΝ

Ο μεγαλοπρεπῆς οὗτος ναός, ὅστις εύρισκεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πρωτευούσῃ τῆς Λομβαρδίας, τοῖς Μεδιολάνοις, κατέχει τὴν πρωτίστην θέσιν διὰ τὴν τελειότητα καὶ λαμπρότητα τῶν τοιούτων Γοτθίκῶν οἰκοδομῶν.

Θεμελιώθεις τὸ 1386 ὑπὸ τοῦ Βισκόντη κεταὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας de la Duomo, ἐξ ἣς ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα· κατεσκευασμένος δὲ ὀλόκληρος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἔχει σχῆμα σταυροῦ, οὐ τὸ μὲν μῆκος εἶνε 490 ποδῶν τὸ δὲ πλάτος 180.

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ ναοῦ, ὁ ἀριθμὸς τῶν στηλῶν, ἀψίδων καὶ κοιλωμάτων, εἰς ἣ εύρισκονται αἱ προτομαὶ καὶ οἱ ἀνδριάντες ἱεραρχῶν, ἡγεμόνων καὶ ἀγίων, εἶνε ἄπειρος. Ο δὲ ἀριθμὸς τῶν νῦν ὑπαρχόντων ἐν αὐτῷ ἀγαλμάτων ἀναβαίνει εἰς 7,000, ὑπάρχει δὲ χῶρος διὰ 3,000 εἰσέτι!

Αἱ πέντε μεγαλοπρεπεῖς ἔξοδοι κατειργάσθησαν ὑπὸ τοῦ Μαγγώνος τὸ 1548, αἱ δὲ δύο στῆλαι ἐκ γρανίτου αἱ ιστάμεναι ἐκατέρωθεν τῆς κεντρικῆς ἔξόδου, συνίστανται ἐκ μονολίθου καὶ ἀφιερώθησαν ὑπὸ τοῦ ἀγίου Καρόλου, ὅστις διετέλεσεν ἀρχιεπίσκοπος Μεδιολάνων κατὰ

τὴν 16 ἑκατονταετηρίδα μ.Χ. καὶ οὖτα λείψανα φυλάττονται ἐν παρεκκλησίᾳ τινὶ ὑπογείᾳ κειμένων ὑπὸ τὸν Δόμον.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κειμηλίων τῶν ἐν τῷ ναῷ εύρισκομένων εἶνε καὶ τὸ προσόψιον δι’ οὗ ἐσπόγγισεν ὁ Χριστὸς τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἀφοῦ τοὺς ἔνιψε, μέρος τῆς πορφύρας, ἣν περιέβαλον αὐτῷ οἱ στρατιῶται

κατὰ τὴν σταύρωσιν αὐτοῦ, ἃκανθάι τινες ἐκ τῶν τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου του, λίθος τις ἐκ τοῦ ἀγίου τάφου, ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσέως, ὅδόντες τινὲς τοῦ Δανιήλ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἐλισσαί ! ! Επὶ δὲ τῆς ἀγίας τραπέζης κρέμαται σάκκος, περιέχων ἐν τῶν καρφίων τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπερ καὶ παρουσιάζουσι κατ’ ἔτος εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καθ’ ἣν περιφέρουσιν αὐτὸν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως.

Μετὰ τὸν ναὸν τοῦ ἀγίου Πέτρου ἐν Ρώμῃ ὁ τῶν Μεδιολάνων κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ὡς χριστιανικὸς ναός· μεγαλοπρεπέστατον δὲ θέαμα ἐκτυλίσεται πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν τῶν θεατῶν, ὅταν φωτίζηται ὑπὸ τῶν ἀναριθμήτων κρεμάμένων λυχνιῶν.

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

Δημιοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς διασήμου ἡθοποιοῦ Σάρρας Βερνάρ, ἡς ἡ φήμη ταχυτέρα τῆς ἀστραπῆς πρὸ πολλοῦ διεδόθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν νέον κόσμον. Γεννηθεῖσα τὴν 22 Οκτωβρίου τοῦ ἔτους 1844 ἐκ μητρὸς Ιουδαίας, ἀνετρά-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ ΕΡΓΟΝ Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ (1848 σελ. 42).

φη ἐν τινὶ μοναστηρίῳ ἀφοῦ προηγουμένως ἐδιαπτίσθη τῇ ἐπιμόγῳ δὲ συμβουλῇ τῶν φίλων τῆς ἀσκητριῶν ὑπείκουσα, μετέθη ἐν ἔτει 1858 εἰς τὸ ἐν Παρισίοις σχολεῖον τῆς Μουσικῆς ἐνθα γενομένη μαθήτρια τοῦ Provost καὶ τῶν Samson διδασκάλων καθὼς καὶ ἡθοποιῶν ἐπιφανεστάτων, ἔλαβε τὸ δεύτερον βραβεῖον ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.